

Arrest

nr. 268 353 van 15 februari 2022
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Wettelijk vertegenwoordigd door zijn moeder: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. LYDAKIS
Place Saint-Paul 7/B
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, handelend als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarig kind, X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 7 juni 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 mei 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 december 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 februari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat P. LYDAKIS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. GUSSE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Je bent geboren op (...) in Verviers, België. Je bent aldus minderjarig. Je bezit de Albanese nationaliteit. Je ouders zijn gescheiden en hebben geen contact meer met elkaar. Je woonde steeds bij je moeder, E.D. (...) (O.V. X). Je vader, A.D. (...) (O.V. X), verblijft eveneens in België.

Op 15 februari 2019 dienden jouw ouders een eerste verzoek om internationale bescherming in België in. Je moeder verklaarde dat zij in 2016 verkracht werd door twee onbekende personen. Zij probeerde zich nadien van het leven te beroven. Zij diende geen klacht in. Haar ouders gingen vervolgens op zoek naar een geschikte huwelijkskandidaat. In september 2017 huwden je ouders. In november 2017 merkte

ze dat ze zwanger was. Onderweg naar haar familie om dit nieuws te melden poogden dezelfde twee gemaskerde mannen haar te ontvoeren. Je moeder kreeg hierbij een vuistslag in de buik. Een voorbijganger kon haar ontzetten. Na verschillende bloedingen kreeg je moeder op 22 december 2017 een miskraam. Daarna belandde zij in een depressie. Je moeder vreesde bij terugkeer naar Albanië opnieuw verkracht of bedreigd te worden. Zij wilde in België een nieuw leven beginnen. Op 29 mei 2019 besliste het Commissariaat-generaal dat haar verzoek kennelijk ongegrond was. Haar beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd op 20 november 2019 verworpen. De Raad oordeelde, in navolging van het Commissariaat-generaal, dat je moeder niet concreet aantoonde dat haar geen beschermingsmogelijkheden ter beschikking staan in Albanië. Zonder België verlaten te hebben diende je moeder op 8 juni 2020 een tweede verzoek om bescherming in. Zij verklaarde in november 2019 gescheiden te zijn van jouw vader omdat hij een andere vrouw had en dagelijks psychologisch geweld tegen je moeder gebruikte. Je vader heeft nog nooit omgekeken naar jou. Haar familie aanvaardt haar scheiding niet en bedreigt haar omwille van deze reden. Haar familie zegt dat zij beter zou sterven dan te scheiden. Daarnaast heeft haar familie ook problemen met haar ex-schoonfamilie omwille van de scheiding. Bij terugkeer naar Albanië vreesde zij gedood te zullen worden. In hoofde van jou vreest zij dat je vader of zijn familie jou van haar zou afnemen of naar een weeshuis zou sturen. Zij vreesde zowel haar familie als die van je vader omdat beide families niet geloven dat het je vader is die de problemen veroorzaakt heeft. Haar tweede verzoek werd op 31 augustus 2020 niet ontvankelijk verklaard door het Commissariaat-generaal. Met betrekking tot de bijkomende elementen die zij aanbracht, werd benadrukt dat deze geen afbreuk doen aan de essentie van de eerdere beoordeling, waarbij vastgesteld werd dat zij in Albanië over doeltreffende en duurzame beschermingsmogelijkheden beschikt. Haar beroep tegen deze beslissing werd op 9 december 2020 verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 20 januari 2021 diende je moeder een verzoek om internationale bescherming in jouw naam in. Zij verklaarde dat zij zich nog steeds in de echtscheidingsprocedure met je vader bevindt. Je vader is jou slechts tweemaal vijf minuten komen bezoeken. Hij heeft nooit enige steun of hulp aangeboden. Je moeder vreest dat in geval van terugkeer ze jou zal verliezen door de onbekende mannen die haar in het verleden poogden te ontvoeren. Daarnaast dreigde haar vader ermee haar te vermoorden omdat zij gescheiden is. Haar familie aanvaardt jou niet omdat je een kind zonder vader bent. Je moeder vreest dat je in Albanië in een weeshuis zal belanden. Ze vreest dat zij van niemand enige steun zal genieten en dat ze u nooit meer zal zien.

Je bent in het bezit van een familiecertificaat, uitgereikt door de dienst burgerlijke stand van Hajmel op 13 december 2019; en je geboorteakte, opgemaakt te Verviers op 26 maart 2020.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde, als begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van je verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Het Commissariaat-generaal oordeelde dat jij niet persoonlijk kon worden gehoord omdat je wegens jouw jonge leeftijd hiervoor niet over voldoende onderscheidingsvermogen beschikt. Bijgevolg werden je vader, A.D. (...), en jouw moeder, E.D. (...), opgeroepen in het kader van jouw verzoek om internationale bescherming samen met uw advocaat. Er kan dus redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden, evenals dat je kan voldoen aan je verplichtingen. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kunt voldoen aan jouw verplichtingen.

Artikel 57/6, §3, 6° van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren wanneer de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen, nadat er een eindbeslissing werd genomen over een verzoek om internationale bescherming dat in zijn naam werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, 1, eerste lid. In het tegengestelde geval neemt de commissaris-generaal een beslissing waarin hij besluit dat het verzoek ontvankelijk is.

In dit geval blijkt uit jouw verklaringen dat jouw verzoek om internationale bescherming uitsluitend berust op dezelfde gronden die je moeder aanhaalde bij haar tweede verzoek van 8 juni 2020, waarvoor de beslissing nu definitief is. Je moeder vreesde immers dat ze jou zou verliezen door de onbekende mannen die haar in het verleden poogden te ontvoeren. Daarnaast vreesde zij dat zij door haar vader zou vermoord worden en dat jij in een weeshuis zou belanden (CGVS p. 4-5). Hieraan kan nog worden toegevoegd dat je bij het tweede verzoek van je moeder reeds werd ingeschreven als persoon ten laste en dat bijgevolg ook de weigeringsbeslissing in haar tweede verzoek ook voor jou geldt.

De documenten in je dossier bevestigen jouw identiteitsgegevens en die van jouw ouders, dewelke hier niet ter discussie staan.

Rekening houdend met wat voorafgaat, blijkt dat je geen eigen elementen hebt aangehaald die een afzonderlijk verzoek voor jou rechtvaardigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast. “

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker verwijst naar artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen en artikel 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Vervolgens stelt hij:

“Verweerster heeft niet ter dege willen onderzoeken of verzoeker aan deze definities voldoet, en dus een beschermingsstatuut hoort te bekomen.

Verweerster verwijst daarentegen eenvoudigweg naar artikel 57/6 §3 lid 1 6° van de Vreemdelingenwet om het verzoek van verzoeker niet-ontvankelijk te verklaren.

Artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet voorziet het volgende:

(...)

Verder dient verwezen te worden naar het belang van het kind.

Artikel 3.1 van het Kinderrechtenverdrag stelt immers dat het hoger belang van het kind een primordiale overweging dient te zijn bij elke beslissing die het kind aanbelangt:

(...)

Ook artikel 14 van het KB van 11 juli 2003 omtrent de rechtspleging van het CGVS bepaalt:

(...).”

Verzoeker stelt verder dat de termijn zoals voorzien in artikel 57/6, § 3, derde lid van de Vreemdelingenwet niet werd nageleefd. Hij wijst erop dat de bestreden beslissing ruim negentig dagen na de overdracht door de DVZ werd genomen. *“Het moge dan ook duidelijk zijn dat de door artikel 57/6 §3 lid 3 van de Vreemdelingenwet opgelegde termijn van 15 werkdagen overschreden werd door verweerster.”*

Daarnaast geeft verzoeker aan dat er *in casu* weldegelijk feiten zijn die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen. Hij stelt:

“Naast de problemen van zijn moeder, verwees hij immers ook naar haar vrees geen dak boven haar hoofd te zullen hebben in ALBANIË, geen kwaliteitsstudies te kunnen genieten in ALBANIË, te worden verstoten door zijn grootouders en vader, te worden ontvoerd door dezelfde mannen als die zijn moeder ontvoerden etc.

Verweerster heeft niet geantwoord op de vraag of deze elementen kunnen vallen onder de definitie van een vluchteling in de zin van Artikel 1A2 Internationaal verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen of de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus rechtvaardigen.

We kunnen dan ook enkel maar besluiten dat de beslissing van verweerster onvoldoende gemotiveerd is.”

Verzoeker besluit:

“Gelet op het voorgaande, moge het duidelijk zijn dat verweerster ten onrechte besloot om te besluiten dat verzoeker verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk zou zijn.

Verder onderzoek, waarbij rekening wordt gehouden met de kwetsbare toestand van verzoeker en de eigen feiten die zij aanhaalde, dringt zich op.”

2.2. Verzoeker vraagt op basis van het voorgaande:

“Het huidige beroep ontvankelijk en gegrond te verklaren en dienvolgens het dossier terug te sturen naar verweerster voor verder onderzoek.”

2.3. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog geen stukken of documenten bij het voorliggende verzoekschrift.

3. Beoordeling van de zaak

3.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden.

Dient te worden vastgesteld dat verzoeker, waar hij verwijst naar *“het belang van het kind”*, artikel 3.1 van het IVRK en artikel 14 van het PR CGVS, dienaangaande niet de minste verdere duiding verstrekt en op generlei wijze aantoonst dat of op welke wijze de bestreden beslissing tegen dit belang zou ingaan. Aldus zet hij deze schending niet op dienstige wijze uiteen.

Hoe dan ook dient te worden opgemerkt dat, hoewel het hoger belang van het kind krachtens de door verzoeker aangehaalde bepalingen en krachtens artikel 57/1, § 4 van de Vreemdelingenwet een doorslaggevende overweging vormt die de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet leiden tijdens het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming, een loutere verwijzing naar dit hoger belang niet kan volstaan om in hoofde van verzoeker het bestaan van een nood aan internationale bescherming in de zin van artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Het gegeven dat de belangen van het kind bij elke handeling die het kind aangaat de eerste overweging vormen, kan geen afbreuk doen aan de eigenheid van het asielrecht, waarin de artikelen van de Vreemdelingenwet in uitvoering van Europese regelgeving en van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 in duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de toekenning van internationale bescherming.

3.2. Waar verzoeker opmerkt dat de bestreden beslissing niet werd genomen binnen de door artikel 57/6, § 3, derde lid van de Vreemdelingenwet gestelde termijn, wijst de Raad er verder op dat de voormelde termijn een termijn van orde betreft en dat de Vreemdelingenwet geen sanctie voorziet indien deze termijn wordt overschreden. Dat deze termijn wordt overschreden, heeft aldus geenszins tot gevolg dat de commissaris-generaal niet (langer) bevoegd zou zijn om een ingediend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont verder niet aan welk belang hij heeft bij het aanvoeren dat zijn verzoek om internationale bescherming sneller had moeten worden behandeld. Hij kan immers niet beweren benadeeld te zijn door de langere duur van de procedure nu hij hierdoor langer bescherming genoot tegen de beweerde vervolging en aanvullende stukken kon verzamelen ter staving van zijn verzoek. Daarenboven zijn er geen wettelijke bepalingen of beginselen die de commissaris-generaal of de Raad toelaten internationale bescherming toe te kennen louter omdat het verzoek om internationale bescherming niet binnen een bepaalde termijn werd afgehandeld.

3.3. Dient voorts te worden vastgesteld dat verzoeker de bestreden beslissing aanvecht noch betwist waar terecht gesteld wordt dat aan de in zijner hoofde vastgestelde bijzondere procedurele noden, als begeleide minderjarige, op passende wijze en middels de nodige steunmaatregelen werd tegemoet gekomen. Derhalve kan redelijkerwijze worden aangenomen dat zijn rechten werden gerespecteerd en dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen.

3.4. De bestreden beslissing is geschraagd op artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet. Overeenkomstig deze bepaling kan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer *“de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens hem een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid, waarover een definitieve beslissing werd genomen. In het andere geval neemt de Commissaris-generaal een beslissing waarbij tot de ontvankelijkheid van het verzoek wordt besloten.”*

In het licht van voormelde bepaling, wordt in de bestreden beslissing en inzake de reeds eerder door en voor verzoeker aangevoerde elementen met recht gemotiveerd:

“In dit geval blijkt uit jouw verklaringen dat jouw verzoek om internationale bescherming uitsluitend berust op dezelfde gronden die je moeder aanhaalde bij haar tweede verzoek van 8 juni 2020, waarvoor de beslissing nu definitief is. Je moeder vreesde immers dat ze jou zou verliezen door de onbekende mannen die haar in het verleden poogden te ontvoeren. Daarnaast vreesde zij dat zij door haar vader

zou vermoord worden en dat jij in een weeshuis zou belanden (CGVS p. 4-5). Hieraan kan nog worden toegevoegd dat je bij het tweede verzoek van je moeder reeds werd ingeschreven als persoon ten laste en dat bijgevolg ook de weigeringsbeslissing in haar tweede verzoek ook voor jou geldt. De documenten in je dossier bevestigen jouw identiteitsgegevens en die van jouw ouders, dewelke hier niet ter discussie staan.”

Verzoeker laat de voormelde motieven volledig onverlet. Door eenvoudigweg een aantal van de reeds eerder aangehaalde elementen te herhalen, doet hij namelijk op generlei wijze afbreuk aan de voormelde inzake deze elementen gedane vaststellingen.

In zoverre verzoeker daarnaast poneert dat hij zou riskeren dakloos te zullen worden in Albanië en aldaar geen kwalitatief onderwijs te zullen kunnen genieten, dient te worden opgemerkt dat hij zich beperkt tot het uiten van deze bijzonder algemene, blote, niet-gestaafde en ongefundeerde beweringen. Te meer nu uit de gedane beoordeling in het kader van de verzoeken om internationale bescherming van verzoekers moeder blijkt dat zij ten aanzien van Albanië geen nood aan internationale bescherming aannemelijk maakt en dat zij aldaar de nodige hulp, ondersteuning en bescherming kan genieten van de Albanese autoriteiten, werkt verzoeker geheel niet uit, brengt hij niet één concreet en objectief gegeven aan waaruit zou kunnen worden afgeleid en toont hij op generlei wijze aan dat of onder welke omstandigheden hij bij een terugkeer naar Albanië daadwerkelijk en *in concreto* dakloos zou dreigen te worden of verstoken zou riskeren te blijven van het nodige kwalitatieve onderwijs. Evenmin toont verzoeker ook maar aan de hand van enig begin van bewijs of informatie aan dat hij zich, zo al aangenomen zou kunnen worden dat hij op deze of andere vlakken met moeilijkheden zou dreigen te worden geconfronteerd, *quod non*, om hieraan te verhelpen niet zou kunnen beroepen op de nodige hulp, ondersteuning en bescherming vanwege zijn eigen, nationale autoriteiten.

In dit kader kan bovendien worden benadrukt dat Albanië werd opgenomen in de lijst van veilige landen in artikel 1 van het KB van 14 december 2020 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst. Een land van herkomst wordt overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/6/1, § 3 van de Vreemdelingenwet als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Hierbij dient onder meer rekening te worden gehouden met de mate waarin bescherming geboden wordt tegen vervolging of mishandeling door middel van :

- a) de wetten en voorschriften van het land en de wijze waarop deze in de praktijk worden toegepast;
- b) de naleving van de rechten en vrijheden neergelegd in het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten of het Verdrag tegen foltering, in het bijzonder de rechten waarop geen afwijkingen uit hoofde van artikel 15, § 2, van voornoemd Europees Verdrag zijn toegestaan;
- c) de naleving van het non-refoulement beginsel;
- d) het beschikbaar zijn van een systeem van daadwerkelijke rechtsmiddelen tegen schending van voornoemde rechten en vrijheden.

Gelet op het voorgaande, wordt in de bestreden beslissing terecht besloten dat verzoeker geen eigen feiten heeft aangehaald in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen. Derhalve heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met recht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming en dient het onderhavige beroep te worden verworpen.

3.5. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien februari tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT